

Συνάντηση Κυριάκου Μητσοτάκη με Αρχιεπίσκοπο Κύπρου - Το 12ο ετήσιο μνημόσυνο του Γλαύκου Κληρίδη

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Την Κύπρο επισκέφθηκε ο Κυριάκος Μητσοτάκης προκειμένου να συμμετάσχει στο 12ο ετήσιο μνημόσυνο του Γλαύκου Κληρίδη, πρώην Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας και ιδρυτή του Δημοκρατικού Συναγερμού στον Καθεδρικό Ναό Αποστόλου Βαρνάβα Λευκωσίας. Ο Πρωθυπουργός εκφώνησε επιμνημόσυνο λόγο στον Καθεδρικό Ναό Αποστόλου Βαρνάβα στη Λευκωσία.

Κατά την ομιλία του, ο Πρωθυπουργός, μνημονεύοντας τον Γλαύκο Κληρίδη, αναφέρθηκε στον ρόλο που διαδραμάτισε ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας στο Κυπριακό, καθώς και στην παρακαταθήκη του στο σήμερα, αλλά και στις σχέσεις μεταξύ Κύπρου και Ελλάδας. Αναφέρθηκε και στους δεσμούς της Νέας Δημοκρατίας με τον ΔΗΣΥ, το κόμμα που ίδρυσε ο Γλαύκος Κληρίδης.

Τον κ. Μητσοτάκη συνόδευσαν η σύζυγός του, Μαρέβα, και ο Βουλευτής Επικρατείας, **Χρήστος Στυλιανίδης**. Το παρών στο μνημόσυνο έδωσαν μεταξύ άλλων, η Πρόεδρος του ΔΗΣΥ και της Βουλής **Αννίτα Δημητρίου**, ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας και του ΔΗΣΥ, **Νίκος Αναστασιάδης**, ο πρώην Πρόεδρος του ΔΗΣΥ, Βουλευτής Αβέρωφ Νεοφύτου και Βουλευτές και ιστορικά στελέχη του ΔΗΣΥ. Τον Προέδρο της Δημοκρατίας Νίκο Χριστοδουλίδη εκπροσώπησε ο Υπουργός Εσωτερικών Κωνσταντίνος Ιωάννου.

πριν το τέλος της θείας λειτουργίας, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος καλωσόρισε «στην Κύπρο και στον καθεδρικό μας ναό» τον κ. Μητσοτάκη λέγοντας ότι «ως εκκλησία επιθυμούμε να σας υπενθυμίσουμε τα αυτονόητα: Ότι προσβλέπουμε εμείς ως ελληνισμός, ως μητέρα πατρίδα στην Ελλάδα και αναμένουμε από εκεί την πλήρη συμπαράσταση σας για ευόδωση του κοινού μας αγώνα. Ο Θεός μαζί σας».

Στη συνέχεια, ο Πρωθυπουργός είχε συνάντηση με τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.κ. Γεώργιο στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου και επισκέφθηκε τα γραφεία του ΔΗΣΥ, όπου συναντήθηκε με πολίτες.

Αναλυτικά στον λόγο του ο πρωθυπουργός ανέφερε:

«Μακαριώτατε, κυρία Πρόεδρε της Βουλής, αξιότιμε τέως Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αγαπητέ Νίκο και επίτιμε Πρόεδρε του ΔΗΣΥ, κυρίες και κύριοι Υπουργοί και Βουλευτές, εκπρόσωποι κομμάτων, κ. Πρόεδρε του Ινστιτούτου Γλαύκος Κληρίδης, φίλες και φίλοι,

Θέλησα να βρεθώ στη Λευκωσία δώδεκα χρόνια από τον θάνατο του Γλαύκου Κληρίδη, για να υποκλιθώ με συγκίνηση στην πολιτική του παρακαταθήκη. Σε μία φορτισμένη συγκυρία μάλιστα, μετά την πρόσφατη απώλεια της αγαπημένης κόρης του Καίτης, μιας γυναίκας η οποία, όπως κι εκείνος άλλωστε, ήξερε να προσφέρει απλόχερα αλλά και να διεκδικεί εξίσου μαχητικά.

Σήμερα, λοιπόν, τιμάμε έναν ηγέτη που με το όραμά του και με τις δυναμικές του πρωτοβουλίες διαμόρφωσε τη σύγχρονη Κύπρο. Γι' αυτό και αγαπήθηκε όσο λίγοι, εμπνέοντας πίστη στους πολιτικούς του φίλους, αλλά και σεβασμό στους πολιτικούς του αντιπάλους. Κι αυτό διότι σε όλη του τη διαδρομή επέδειξε ένα σπάνιο ήθος, αλλά κυρίως ένα αξιοθαύμαστο πολιτικό ανάστημα, που ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια της πατρίδας του.

Πράγματι, σε μια εποχή που άλλοι επέλεγαν την εύκολη οδό των συνθημάτων, εκείνος ακολούθησε τον δύσβατο δρόμο της αλήθειας. Ενώ όταν αρκετοί επιδίωκαν το χειροκρότημα εκείνος αναζητούσε λύσεις, με το αποτύπωμα της πολιτικής του αντίληψης να καθρεφτίζει τη Βενιζελική προσέγγιση, η οποία δεν υποτασσόταν στη ροή των γεγονότων, αλλά επιχειρούσε πάντα να τη διαμορφώσει.

“Ο πολιτικός”, ανέφερε η ιδρυτική διακήρυξη του ΔΗΣΥ, και αυτά είναι λόγια του Ελευθερίου Βενιζέλου, “οφείλει να ακολουθεί την πολιτική της αλήθειας, να έχει το θάρρος να αντιμετωπίζει τις πλάνες του πλήθους και να το διαπαιδαγωγεί. Να μην επηρεάζεται από τα συναισθήματα, ούτε από την κοινή γνώμη, γνωρίζοντας ότι τίποτα δεν είναι ωραιότερο από το να αντιμετωπίζει κανείς τη δημαγωγία, ακόμα κι αν πρόκειται να διακινδυνεύσει τη δημοτικότητά του, για το συμφέρον της πατρίδας”.

Αυτός ήταν ο “φάρος” της πορείας του Γλαύκου Κληρίδη. Τα συμφέροντα της πατρίδας του, που δεν έπαψε να υπηρετεί ούτε μέρα, καθώς ανήκε σε μία γενιά στην οποία ανήκε και ο πατέρας μου, βγαλμένης από τη βοή του αντιφασιστικού πολέμου, αλλά και γαλουχημένη στις μάχες της δημοκρατίας. Ήταν, πράγματι, μια γενιά από άλλο “μέταλλο”. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο ότι τους συνέδεε μία βαθιά προσωπική φιλία.

Τους ένωνε, όμως, και η θέση ότι ο πραγματικός πατριωτισμός δεν φυλακίζεται στην εύκολη ρητορική. Και αυτό, εξάλλου, αποτελεί και τη δύσκολη επιλογή,

μακριά από τις ύβρεις του λαϊκισμού και τα κίβδηλα λόγια που μπορεί να χαϊδεύουν τα αυτιά, αλλοιώνουν όμως την κρίση και τη σκέψη.

Θυμίζω ότι ο Κληρίδης υπήρξε από τους πρώτους που διέγνωσαν ότι ένα ανεξάρτητο κυπριακό κράτος ήταν η βέλτιστη λύση για τον Ελληνισμό, μετά το τέλος του αγώνα της ΕΟΚΑ. Και όταν αργότερα, το 1974, πριν από 51 χρόνια, η Κύπρος αναμετρήθηκε με τη μεγαλύτερη δοκιμασία της, τότε ο Γλαύκος ήταν παρών ως προεδρεύων της Δημοκρατίας, για να αναλάβει την ευθύνη και να σηκώσει το βαρύ αυτό φορτίο.

Θα μπορούσε να είχε αρνηθεί. Θα μπορούσε να είχε λιποψυχήσει, αφήνοντας άλλους να διαχειριστούν το χάος και τον υπαρξιακό κίνδυνο. Όμως, ουδέποτε οπισθοχώρησε, πόσω μάλλον όταν κλήθηκε να διαχειριστεί την παράνομη τουρκική εισβολή, η οποία οδήγησε στην κατοχή του βόρειου τμήματος του νησιού.

Ένα καθήκον που κανείς δεν το ήθελε, αλλά μόνο οι γενναίοι μπορούσαν να το αναλάβουν. Αυτό θεωρώ ότι αποτελεί και το πιο κομβικό μάθημα της κληρονομιάς του Γλαύκου. Η πολιτική δεν είναι φήμη και δόξα, σημαίνει αφοσίωση και υπηρεσία, σημαίνει θάρρος και θυσία.

Μια κατεύθυνση στην οποία παρέμεινε σταθερός και στην ξεχωριστή στιγμή που ακολούθησε, όταν κλήθηκε να εξηγήσει στον λαό γιατί απέναντι στη διχοτόμηση που ήθελε η Τουρκία προτιμότερη ήταν η λύση της επανένωσης μέσω της Ομοσπονδίας. Γνώριζε, ασφαλώς, τα εμπόδια που θα συναντούσε αυτό το εγχείρημα. Γι' αυτό και ήταν ήδη από το 1976 θερμός υποστηρικτής του ευρωπαϊκού προσανατολισμού της Κύπρου.

Πράγματι, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας πλέον, χαράσسونτας κοινή στρατηγική με την Ελλάδα, πέτυχε την πολυπόθητη ένταξη της Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήταν μια σοφή επιλογή, που θωράκισε στην πράξη τον Κυπριακό Ελληνισμό. Και ακριβώς χάρη σε αυτό το ευρωπαϊκό κεκτημένο, οι διάδοχοι του Κληρίδη μπόρεσαν να διαχειριστούν το Κυπριακό με ευνοϊκότερους όρους, σφυρηλατώντας το μέτωπο Αθήνας – Λευκωσίας, ενδυναμώνοντας την άμυνα της Κύπρου απέναντι στην τουρκική αδιαλλαξία και έχοντας για σταθερή “πυξίδα” τους τον στόχο της πολιτικής ενότητας, αλλά και την αγαπημένη του φράση: “την πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω”.

Κυρίες και κύριοι, σε μια τέτοια σύναξη τιμής προς έναν εθνικό πλέον ηγέτη, θα αποφύγω να μιλήσω σε τόνους κομματικούς. Είναι γνωστοί, άλλωστε, οι δεσμοί της παράταξης της οποίας έχω την τιμή να είμαι ο ηγέτης με τον Δημοκρατικό Συναγερμό που ίδρυσε ο Γλαύκος Κληρίδης. Το ίδιο και η προσωπική μου εκτίμηση,

που με ενώνει τώρα με την Αννίτα Δημητρίου, όπως και η γόνιμη συνεργασία που είχα με όλους τους προηγούμενους Προέδρους τους Δημοκρατικού Συναγερμού.

Έτσι επιλέγω να μιλήσω για το παρόν και το μέλλον των κοινών προσπάθειών Κύπρου και Ελλάδας στο τρέχον διεθνές περιβάλλον. Ένα περιβάλλον αστάθειας, διαρκών ανατροπών, με νέα κρίσιμα στοιχήματα και για τις δύο μας χώρες. Στοιχήματα τα οποία μπορούμε, ωστόσο, πλέον να τα αντιμετωπίζουμε οπλισμένοι με τις δικές μας δυνατότητες και στηριγμένοι στις δικές μας συμμαχίες, τις οποίες και μεθοδικά οικοδομούμε.

Γιατί στις μέρες μας τα δύο κέντρα του Ελληνισμού αποτελούν τους ισχυρότερους “φάρους” σταθερότητας στη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Αποτελούν επίσης δύο ευρωπαϊκά κράτη που αναπτύσσουν την οικονομία τους πολύ ταχύτερα από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, δύο ευρωπαϊκά κράτη τα οποία μειώνουν το χρέος τους ταχύτερα από οποιαδήποτε άλλη χώρα στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Και, ακόμα, δύο κράτη που θωρακίζουν την άμυνά τους, μετέχοντας παράλληλα στη διαμόρφωση του νέου ενεργειακού χάρτη της ανατολικής Μεσογείου με σημαντικά έργα ηλεκτρικής διασύνδεσης.

Με άλλα λόγια, Αθήνα και Λευκωσία συμβαδίζουν με απόλυτη ταύτιση στον ίδιο δρόμο, με συνέπεια και με αποφασιστικότητα, επιτυγχάνοντας μάλιστα, μετά το Κραν Μοντανά και μία μακρά περίοδο αδράνειας, την επανέναρξη των άτυπων συζητήσεων για το Κυπριακό υπό τη σκέπη του Γενικού Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Μία εξέλιξη στην οποία και η Ελληνική Δημοκρατία συνέβαλε καθοριστικά, πάντα σε σύμπνοια με την Κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, εμμένοντας στο υφιστάμενο πλαίσιο των ψηφισμάτων του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία, με πολιτική ισότητα, με μία κυριαρχία, μία ιθαγένεια, μία νομική προσωπικότητα, και απορρίπτοντας προφανώς ως απαράδεκτα τα επιχειρήματα για ίδρυση δύο κρατών. Φροντίζοντας, ωστόσο, από την άλλη, και για την οικονομική, αμυντική και κοινωνική θωράκιση της κάθε χώρας μας ξεχωριστά.

Στην εποχή μας, κυρίες και κύριοι, η οικονομία γίνεται συντελεστής άμυνας, η άμυνα είναι παράμετρος της αποτελεσματικής δημοκρατίας, αλλά και οι δύο μαζί είναι τα “κλειδιά” για την κοινωνική συνοχή.

Η στρατηγική μας συμπόρευση, λοιπόν, απλώνεται σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα και έτσι θα συνεχιστεί. Θεμελιωμένη στην αντίληψη ότι, ιδίως στην εξωτερική πολιτική, θετικές εξελίξεις προκύπτουν μόνο με την ενεργή

διπλωματία, όχι με στασιμότητα που οδηγεί στην παγίωση των κακώς κειμένων και τελικά στην περιθωριοποίηση. Και με την πεποίθηση ότι όποιος έχει ισχυρά επιχειρήματα και το δίκαιο δίπλα του μπορεί τελικά, ναι, να αλλάζει και τους συσχετισμούς, με ευθύνη αλλά και με τόλμη, με ρεαλισμό αλλά και με διεκδίκηση.

Η εμπειρία του Κληρίδη και το απόσταγμα των τελευταίων δεκαετιών μας διδάσκουν ότι η καθήλωση μπορεί τελικά να συνεπάγεται οπισθοχώρηση, αλλά και ότι πίσω από τις κορώνες ψευτοπατριωτισμού του παρόντος κρύβονται συχνά οι αποτυχίες του μέλλοντος.

Δεν τις έχουμε ανάγκη, ούτε στη Λευκωσία ούτε και στην Αθήνα. Ανάγκη έχουμε τον πατριωτισμό της ευθύνης, του ρεαλισμού και του αποτελέσματος.

Γιατί οι λαοί μας δεν συνδέονται μόνο με το πεπρωμένο της γλώσσας, της ιστορίας, της θρησκείας, όσο και με την κοινή προοπτική της ειρήνης και της Ευρώπης, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης, της οικονομικής προόδου και της κοινωνικής ευημερίας, της καλής γειτονίας και της συνεργασίας. Με αξίες, δηλαδή, ικανές να διατρέχουν τον χρόνο, ώστε το όραμα του Κληρίδη να ταξιδεύει και να συναντά τους καιρούς μας.

Τιμούμε λοιπόν σήμερα έναν από τους λίγους ηγέτες των οποίων η φωνή μπορεί πια να σίγησε, όμως τα νοήματα που εξέπεμψε ηχούν ακόμα πολύ δυνατά, ιδίως γιατί η ιστορία ξεπερνά τελικά τα εφήμερα χειροκροτήματα, καταγράφοντας τελικά μόνο τις δύσκολες, τις καθοριστικές αποφάσεις. Όπως προσπερνά και τους στιγμιαίους δημαγωγούς, για να καταστήσει μόνιμα επίκαιρους τους οραματιστές, εκείνους που μετείχαν τελικά στην εξέλιξή της.

Και αυτό σκέφτομαι τώρα ότι αποτελεί μάλλον και το μεγαλύτερο παράσημο για έναν πολιτικό: να τον μνημονεύουν ως οδηγό δράσης σε προκλήσεις που έπονται της δικής του ζωής, όχι γιατί κέρδισε όλες τις μάχες, αλλά γιατί δεν δέιλιασε να τις δώσει. Ούτε γιατί δεν απέφυγε λάθη, σίγουρος όμως ότι διεκδίκησε το σωστό. Και πάντως, αν δεν έδωσε όλες τις απαντήσεις, δεν δίσταζε να θέσει τις καίριες ερωτήσεις.

Γι' αυτό και πιστεύω ότι ο ιδανικός φόρος τιμής στη μνήμη του Γλαύκου Κληρίδη είναι να ξαναδιαβάσουμε τη διαδρομή του με τη ματιά του σήμερα, αντλώντας διδάγματα από αυτήν και προσαρμόζοντας με τόλμη και αυτοπεποίθηση την τακτική μας στην υπηρεσία του μεγάλου στόχου που μας ενώνει με εκείνον: μία ενωμένη και ειρηνική Κύπρο. Σας ευχαριστώ».

Με πληροφορίες από Πηγή: ΚΥΠΕ